

KUMMA

NÄYTESIVUT

David O'Connell

HITULAISET

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

1

Metsästysretki

"Ei tästä tule mitään!" Kepeli voihkaisi. Hän viskasi keihään kädestään, ja se lotsahti ponnettomasti kuonahetteikköön, jossa lillui jo hiuksia ja hyytynyttä rasvaa. "Tehtävä on *toivoton*."

Ketterä Itunen laski mielessään viiteen. Hän katsoi pikkuveljeään, jonka pelokkaita kasvoja raidoittivat metalliristikon piirtämät varjoviivat. Lämmin, rasvainen valo norui liesituulettimen suodattimesta heidän piilopaikkaansa ja langetti hohtavia laikkuja Kepelin suojalasin linssihin. Vai kimmelsivätkö lasien takana sittenkin pelon kyneleet?

Ole kärsivällinen, isä oli komentanut, ennen kuin sisarukset olivat lähteneet retkelleen. *Hän on nuori, mutta*

hänenkin täytyy oppia tavoille. Toistaiseksi lähinnä Ketterä oli oppinut lisää Kepelin tavoista eikä suinkaan toisin päin. Rasittava pikku ruikuttajanräpäle! Veli oli vinkunut ja inissyt koko matkan tunnelin halki. Hän oli voihkinut ja valittanut heidän kavutessaan pitkin seinää poistoilmaputken luo. Hän oli marissut ja marmattanut, kun he olivat puristautuneet putken kylkeen leikatusta hitulaisen mentävästä reiästä. Hän oli motkottanut ja valittanut vatsanpuruja, kun he olivat ohittaneet toimimattomaksi tehdyn tuulettimen, jonka isä oli huolellisesti irrottanut heidän edellisellä käynnillään. Kepeli oli päässyt ensimmäistä kertaa seikkailemaan Jättimaailmaan, ja silti hän kitisi kuin kylpyiltana!

Ketterä oli käynyt ensimmäisellä metsästysretkellään isän kanssa. Hän oli ollut rohkea. Vanhimman lapsen oli oltava rohkea. Jos isälle tai äidille sattuisi jotakin, Ketterän pitäisi ottaa vastuu pienemmistään. Kepeli oli toista maata. Hän oli kolme vuotta Ketterää nuorempi - vanhempien lellikki, joka oli saanut viettää varsin suojattua elämää. Kunnes heidän pikkuveljensä Kurnu oli syntynyt puoli vuotta sitten ja muuttanut kaiken. Räkäinen, kiukutteleva käärö vei nyt vanhempien ajan. Kepeli ei enää ollut perheen nuorimmainen. Kepelin oli kasvettava isoksi.

Ketterä huokaisi ärtyneesti. Kaikki olisi ollut huomattavasti helpompaa, jos Kepeli olisi ollut edes vähän vanhempi. Toisaalta Ketterä ei ollut koskaan tuntenut ketään omanikäistään. Häntä kismitti päivittäin, ettei kukaan todella ymmärtänyt, miltä hänestä tuntui. Se sapetti häntä vieläkin enemmän kuin Kepelin käytös. Ketterä sormeili levottomasti keräilykassinsa nauhaa. Totuuden nimessä häntä hermostutti, ja murjottava, epävarma apuri pahensi tilannetta entisestään.

”Olen tehnyt tämän ainakin sata kertaa, senkin poro-peukaloinen parkupussi!” hän viimein tokaisi niin itsevarmasti kuin osasi. ”No, kerran pari. Kenties jopa kolme tai neljä. Monta kertaa. Ehkä.”

”Mutta silloin isä oli mukana.”

”Älä huoli, Kepeli. Tämä on lastenleikkiä. Tiedän, mitä teen.” Ketterä tiiraili suodatinristikon raoista meluisaan keittiöön. ”Ja kohde on jo näköpiirissä.”

Kepelikin nojautui eteenpäin, kun uteliaisuus vei voiton.

”Missä...?” hän aloitti.

Äkkiä varjo peitti näkyvyyden.

”Ihmisiä!” Ketterä sihahti. Hän nappasi Kepelin suojelemaan syleilyynsä ja kiskoi tämän takaisin töhkäisen putken uumeniin. He kyyristelivät hämärässä pelon

kangistamina ja yrittivät olla hengittämättä putkesta uhoavaa eltaantunutta lemua.

Suodattimen taakse ilmestyi jättimäinen silmä. Kepeli vinkaisi, ja jopa Ketteräkin henkäisi syvään. Silmä siristyi, räpsähti ja katosi. Ennen kuin lapset ehtivät hievahtaakaan, suodattimeen osui suunnaton sormi, pidempi ja leveämpi heitä kumpaakin, ja putki rämähti kaikuvasti. Ketterä ja Kepeli painoivat kädet korvilleen, kun sormi napautti metalliristikkoa toistamiseen.

”Hei, Barry!” joku karjaisi. ”Taasko tuuletin hajosi?”

”Jep, pomo”, Barry vastasi kauempaa keittiöstä. ”Sitä rukataan alvariinsa, mutta aina se vain prakaa uudelleen. Minä epäilen hiiriä.”

”Vai että hiiriä?” Barryn pomo kivahti. ”Käyttelevätkö siimahännät muka ruuvimeisseliä? Sinuna en inahtaisikaan jyrksijöistä, ellet halua panna lappua luukulle.” Ääni vaimeni hieman. Jättiläinen siirtyi loitommas putkesta. ”Ja kuinka kaupunkilaiset pärjäisivät ilman McIhran purilaisia? Mistä kaikki sitten hankkisivat ranskiksensa, mitä?”

”En taida koskaan tottua Jättiväkeen”, Kepeli kuiskasi, kohottautui ja tavoitteli keihästään. ”Tömistäviin mammutinkoipiin ja hillittömiin pyllyihin, jotka hyllyvät korkealla päämme yllä. Ja loputtomaan karjuntaan! Mikseivät kaikki voi olla kuten me? Hitulaisia. Liian

pieniä aiheuttaakseen ongelmia...”

”Mutta kyllin suuria välittääkseen”, Ketterä täydensi isänsä suosikkimietelmän. Hän huomasi, että Kepelin silmissä välähti, kun tämä viimein tajusi jutun juonen.

”Ranskiksia”, Kepeli kuiskasi. ”Nuo kokkaavat *ranskiksia*.”

”Ranskiksiapa hyvinkin”, Ketterä vahvisti ja nyökkäsi. ”Ne ovat meidän riistaamme. Kullankeltaisia, pulleita, rapeita ja täysin puolustuskyvyttömiä – sen kuin nappamme omamme. Niitä me tänään metsästämme. Yhdestä riittää päivälliseksi koko perheelle.”

”Äläkä unohda *kurrisoosia*”, Kepeli muistutti, ja hänen suupielestään norui ohut kuolavana. ”Siitä kerrottiin *Jättiväen tietojätissä*. Ihmiset rakastavat *kurrisoosia*. Kirjan mukaan siitä saa tarunhohtoisen Kurrin, ranskanperunoiden jumalan, voimat.”

Ketterä hymyili. Nyt päästiin asiaan. Kepeli istui aina nenä kirjassa. Toisinaan hän puhui kuin mikäkin ensyklopedia. Ja hän alkoi selvästi rohkaistua, kun vaarallinen kohtaaminen Jättiväen kanssa oli ohi ja nälkä kurni suolissa. He painoivat kasvonsa vasten suodatinta ja tuijottivat suoraan Jättimaailmaan.

Hitulaisten sääntö numero yksi kuului: *Kätkeydy ja tarkkaile*. Liesituulettimen sisältä oli hyvä seurata grillin

tapahtumia. Kaksi kokkia – Barry ja Barryn pomo – grilasi purilaisia ja makkaroita paistolevyllä sekä kypsensi ranskalaisia, nugetteja ja kaikkea mahdollista uppopaistettavaksi kelpaavaa syvässä sammiossa, jossa porisi kiehuvaan öljyyn. Ihmiset olivat ainakin kaksikymmentä kertaa niin korkeita kuin hitulaiset, ja heidän kohtaamisensa oli hengenvaarallista. Jos ei joutunut ihmisjalkojen tallomaksi, oli hyvät mahdollisuudet langeta johonkin muista Jättiväen kyhäämistä kuolemanloukuista. Oli pidettävä visusti varansa, ellei mielinyt päätyä hitulaispihviksi.

Keittiön ja ravintolapuolen välissä oli tiski, jonka ääressä asiakkaat tavallisesti odottivat tilauksiaan. Ketterä oli valinnut mahdollisimman hiljaisen metsästysajan: kokit vasta valmistautuivat iltaruuhkaan. Mitä vähemmän asiakkaita, sitä helpommin he pystyisivät livahtamaan tiehensä kenenkään huomaamatta.

”On aika”, Ketterä päätti. ”Jahti alkakoon.”